

betragtes som blot Tilbehør til en anden Ejendom eller som nødvendig Betingelse for anden Vedrift (Nr. 27).

Samme Flertal billiger, at det i forrige Samling fremsatte Lovforslag om Ligning paa Bygningsstyld er optaget som 2det Afsnit af nærværende Lovforslag. Flertallet slutter sig til den af Landstingets Udvalgslertal i forrige Samling i saa Henseende fremsatte Udtalelse, jfr. Tillæg B. 1893—94, Sp. 2445—46, at det ikke længere bør tilstedes, at de paagældende Ejendomme udgøre den eneste Undtagelse fra den i øvrigt i Lovgivningen gennemførte Regel, at en Del af de kommunale Afgifter bør lignedes paa faste Ejendomme, og at det saa langt fra kan anses for en Uretfærdighed at paaligne bemeldte Ejendomme en passende Skatydelse til Kommunen, at det tværtimod maa betragtes som en Anomali og en Uretfærdighed mod Ejerne af andre faste Ejendomme i Landkommunerne, at hine hidtil ere fritagne derfor, i hvilken Henseende man tilføjer, at de omhandlede Ejendomme som oftest paaføre Kommunerne bethdelige Udgifter, der ellers vilde være blevne sparede eller meget formindskede, til Veje, Kloaker, Belysning m. v. Flertallet finder derfor ingen Anledning til at udfølge Indtrædelsen af den fulde Virkning af Bygningsstylden, saaledes som foreslaaet i § 35, 2det Stykke, hvorimod det stiller Forslag om, at dette Stykke udgaar (Nr. 44).

Hvad angaar den Maade, paa hvilken Beskatningen tænkes gennemført, finder Flertallet efter nøje Overvejelse at burde blive staaende ved Lovforslagets Regler om, hvorledes Skatteværdien skal udfindes, især da § 33 indeholder den Bestemmelse, at der indrømmes Fritagelse for Afgiften i de Fjerdingaar, i hvilke Bygningen har staaet ubenyttet.

Smidlertid findes det skattefrie Beløb af Bygningernes Værdi (§ 30) at burde forhøjes noget, jfr. Endringsforslag Nr. 42.

For at undgaa den Ulempe, at Bygninger, som efter deres Anvendelse burde

falde ind under Reglerne om Ligning paa Bygningsstyld, skulde gaa fri paa Grund af Kompensation med det Hartkorn, der hviler paa Jordtilliggendet, er der i Nr. 43 foreslaaet en Bestemmelse, som tilfigter at forhindre paa den ene Side, at Fabrikbygninger og desl. blive fri for Skatten, naar de lægges paa en Landejendom med stort Hartkorn, paa den anden Side, at det samme skal kunne opnaas ved at indløbe et til Hartkorn ansat Areal og henlægge det til saadanne Bygninger.

Da der er en Del Kommuner, i hvilke Bygningsstylds Indførelse vil være af ganske forsvindende Betydning, foreslaar Flertallet under Nr. 45 en Endring, hvorefter Indenrigsministeriet efter Indstilling af Sogneraad og Amtsraad for 3 Aar ad Gangen kan bestemme, at Ligning paa Bygningsstyld ikke skal finde Sted i Kommunen.

Paa Grund af de særlige Forhold mellem Frederiksberg og Kjøbenhavn foreslaar Udvalget (Nr. 46), at Indenrigsministeren for et Tidrum af højst 3 Aar kan fastsætte, at de i §§ 18—20 indeholdte Bestemmelser ikke skulle træde i Kraft mellem disse Kommuner.

Mindretallet (P. Bojsen, N. Hansen, Madsen-Mygdal og Søren Pedersen) skal af Hensyn til, at der ikke er Udfigt til Sagens Gennemførelse i indeværende Samling, indskrænke sig til at bemærke:

Da det maa forudsættes, at Gennemførelsen af en Lov om mellemkommunal Beskatning under den ene eller den anden Form, vilde medføre Indførelsen af mere ensartede Regler for Beskatningen i de forskellige Kommuner, og det saaledes vilde blive lettere end hidtil at skønne over Berettigelsen af indkomne Skatteklager, anser Mindretallet Indførelsen af ny Overligningsmyndigheder, særlig en ny Overligningskommission, for overflødig og foreslaar derfor, at de dertil sigtende §§ 2, 3 og 4 udgaa.

Med Hensyn til den mellemkommunale Fordeling af personlig Kommuneskat er der, som det tilstrækkeligt fremgaa af tidligere